

gik ud paa, dels at give en almindelig Bestemmelse om, hvad der skal forstaaes ved „illoyal Konkurrence“, dels at fremhæve en Række nærmere betegnede Tilfælde eller Former, hvorunder denne Konkurrence sædvanligt giver sig Udslag, og som maatte anses for særlig skadelige.

Hvad først angaar den almindelige Begrebsbestemmelse, den saakaldte Generalklausul, stødte den, omend den i Princippet fandt Billigelse hos de fleste Unionsstaters Delegerede, paa stærk Modstand i Underudvalget, og blev kun reddet ved Indgriben fra hollandsk Side og med energisk Støtte af Frankrigs Delegerede.

Den blev derefter vedtaget i følgende Form:

„Ved illoyal Konkurrence forstaaes enhver i Konkurrenceøjemed foretagen Handling, som strider mod hæderlig Forretningsskik i Industri- og Handelsforhold.“

Omend det var den almindelige Mening paa Konferencen, at en saadan Generalklausuls Betydning nærmest maatte ses i moralsk Belysning, idet det i sidste Instans vilde komme an paa de forskellige Landes Erhvervskredses og Domstoles mer eller mindre afvigende Opfattelser af de herhenhørende Handlingers forkastelige Karakter, lagde man dog fra de fleste Sider Vægt paa Vedtagelsen af denne generelle Udtalelse som dannende et principielt Grundlag for den endnu langt fra fuldendte Retsudvikling rundt om i Landene.

Af denne almindelige Opfattelse paa Konferencen synes at følge, at man ikke har anset det for en Pligt for de enkelte Stater at optage en tilsvarende udtrykkelig Bestemmelse i deres Lovgivning, ligesom en saadan Pligt heller ikke vil kunne udledes af Artiklens første Afsnit, hvorefter Unionslandene er „pligtige at tilsikre enhver, som tilhører Unionen, en virksom Beskyttelse imod illoyal Konkurrence“, selv om denne Bestemmelse er forstærket derved, at Udtrykket „s'engagent“ i den gamle Affattelse er ombyttet med Ordene „sont tenu“ i Haager-Konferencens Vedtagelse. Heri er der heller ikke ved de paa Konferencen i London i 1934 vedtagne Ændringer til Artikel 10 b sket nogen Forandring, idet den nysnævnte Passus er optaget uændret i den reviderede Konvention. Tværtimod er det efter Afholdelsen af Londonkonferencen, hvor de Delegerede enedes om at udtale Konferencens indtrængende Ønske om, at Unionslandene snarest maatte træffe Foranstaltninger i deres Lovgivninger til at sikre Undertrykkelse af den illoyale Konkurrence, blevet gjort endnu mere utvivlsomt, at der ikke gennem Pariserkonventionens Bestemmelser er paalagt de enkelte Unionsstater nogen egentlig Pligt til at have en særlig Lov imod uretmæssig Konkurrence. I flere Lande findes der da heller ikke saadanne Love, men i Stedet henholder man sig til den gældende Domstolspraksis (jfr. ogsaa i lignende Retning Osterrieth: Die Haagerkonferenz 1925, Side 81).

Spørger man derfor, om Danmark ved at tiltræde, eventuelt ratificere den reviderede Konvention, har paataget sig nogen Forpligtelse til i Loven om Bestemmelser mod uretmæssig Konkurrence og Varebetegnelse af 29. Marts 1924 at optage en Generalklausul af den ovenomtalte Art, maa Svaret falde benægtende ud.

Vil man ikke desto mindre anse det for praktisk og tidssvarende at have en saadan generel Forskrift i Loven, foreslaas det at formulere den saaledes, at der i Loven mod uretmæssig Konkurrence etc. indsættes en Bestemmelse gaaende ud paa, at alle i Konkurrenceøjemed under Udøvelse af Erhvervsvirksomhed foretagne Handlinger, der strider mod redelig Forretningsskik, skal være forbudt.

Man vil herved bl. a. komme i Overensstemmelse med den tyske „Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb“ af 7. Juni 1909, der i sin § 1 indeholder følgende Generalklausul: „Wer im geschäftlichen Verkehr zu Zwecken des Wettbewerbes Handlungen vornimmt, die gegen die guten Sitten verstossen, kann auf Unterlassung und Schadensersatz in Anspruch genommen werden.“

Nytten af denne Generalklausul, der straks ved sin Fremkomst mødtes med nogen Skepsis, er nu i Tyskland ubestridelig. Af en engelsk officiel Indberetning ses, at Generalklausulen i Retsforfølgninger efterhaanden er blevet den mest betydningsfulde Bestemmelse i Loven, idet den i 99 af 100 Søgmaal paaberaabes enten alene eller i Forbindelse med en af Lovens Særbestemmelser.

Det kan heller ikke nægtes, at Generalklausuler som den i den tyske Lov eller som den i det danske Udkast foreslaaede ved deres Elasticitet er velegnede til at stemple, hvad der til enhver Tid maa betragtes som Skamletter paa det redelige Forretningssliv. Adskillige Handlinger, som en Lovgiver ikke kan forudse, fordi ifølge Sagens Natur hans Fantasi ikke kan hamle op med Lovovertræderens Snille, vil kunne rammes gennem denne Klausul sammen med de i Loven udtrykkeligt forbudte Handlinger. Som Eksempler